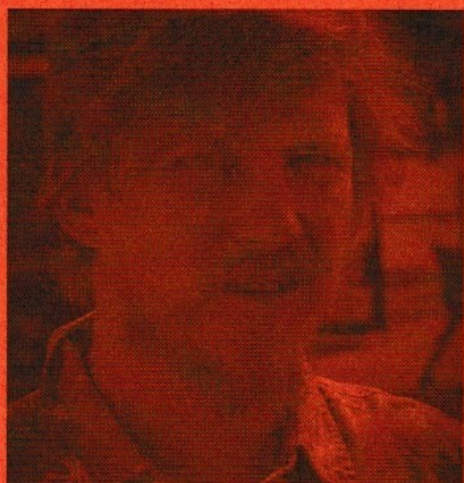

Zpravodaj
Wolkrova
Prostějova
2020

díl druhý
redakce Wolkráče
#wp20

Ú v o d n í k

Zpověď nováčka

První den v redakci, vstávám ráno v šest, abych mohl dojet na Wolkrák letos asi podesáté, ale i tak jako poprvé. Jupí. Cesta trvá více než šest hodin, jede nás šest a dvakrát přestupujeme. Z města betonu a růží se dostáváme do města poezie Wolкера, textilního průmyslu a nezapomenutelných večerů u Ječmínka, kde jsme si kdysi (to Parník Mrázek chodil do 8. třídy) předčítali poezii místního politika, básníka a hokejisty Aloise Mačáka.

Když jsem tu byl před třinácti lety, měl jsem na Wolkráku první oficiální rande s Terezou. Celý začátek našeho vztahu jsme doslova profestovali. Začalo to Hronovem, přes Prostějov, Mladou scénu k Popelce. Prostějov však byl místem, kde se vše rozhodlo. Před svým pedagogem jsem si dupnul a na místo toho, abych byl 24/7 se souborem, jsem chtěl být právě s ní a užít si s ní všechny ty přesahy přednesů, metafory divadel a pl-

ně nasávat libé zvuky kapel. Tehdy nám dokonce fandili i prostějovští a místo Vrahovic nás ubytovali do penzionku. Měli jsme svůj vlastní pokojíček, snídani skoro do postele a pro nás to bylo do budoucna jednoduše určující.

Není tomu náhoda, že 24 týdnů po něm jsem ji požádal o ruku. Proč dvacet čtyři je jasné, Wolker mě svojí chůzí pronásledoval po mé cestě jako Kerouac. Postavil mě na rozcestí a já si jistě vybral správnou cestu. Teď máme tři dcery Leu, Mayu a Ráchel.

Prostějov Vám může nabídnout skvělé začátky neutuchajících vztahů, k tomu Vám v letošním roce může posloužit rubrika "Do boje, láske, leť". A pokud se bojíte, pamatujte, dobrá lahvička - dvě pomůžou. Případně si nalistujte moje okénko mosteckého píče!

Se Skálou

Pavel láska

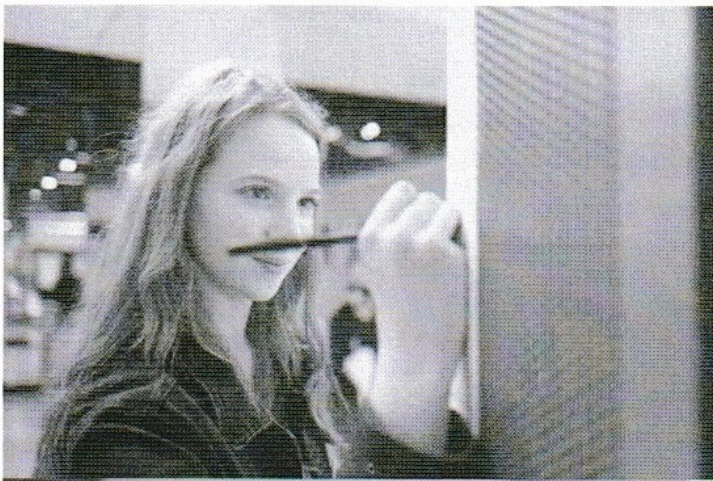
Soutěž

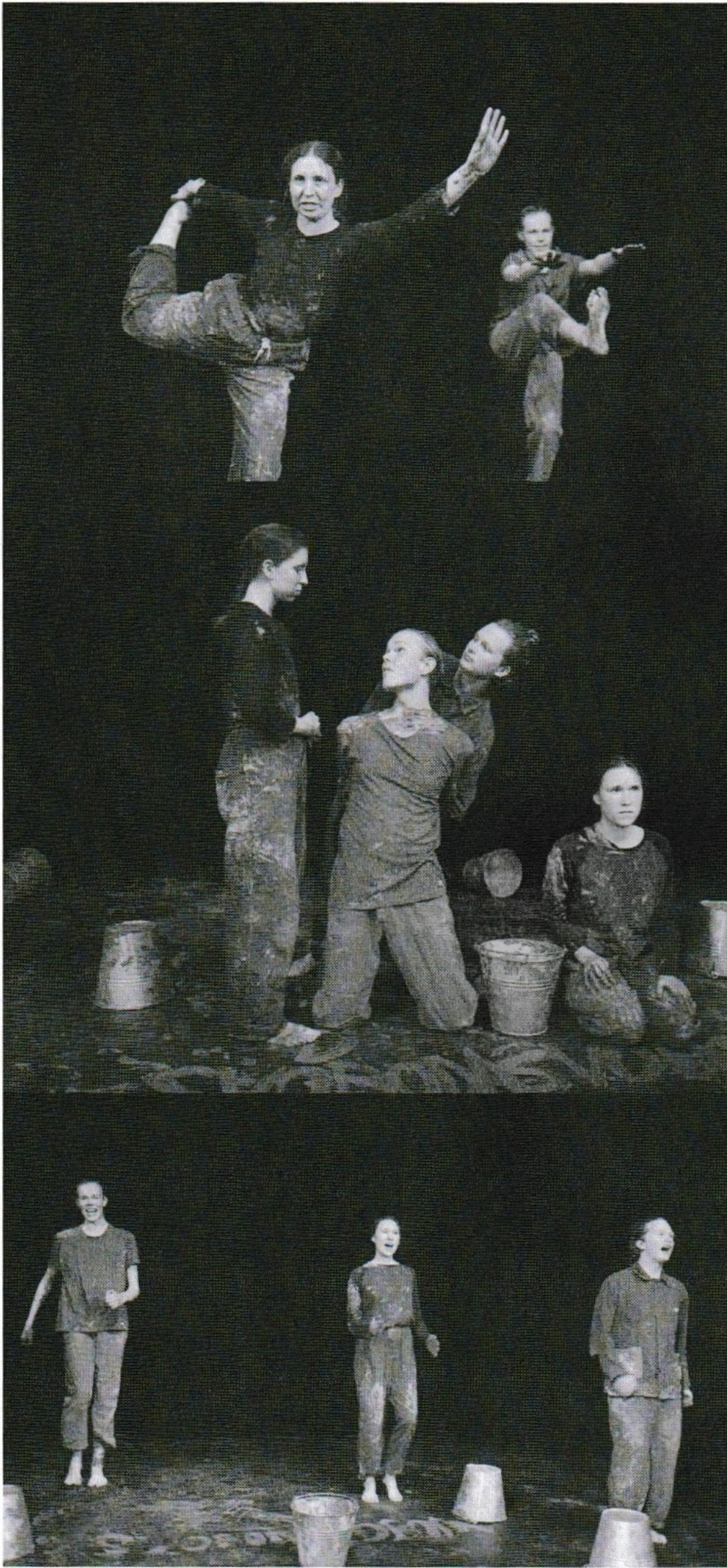
Marušák chce text!

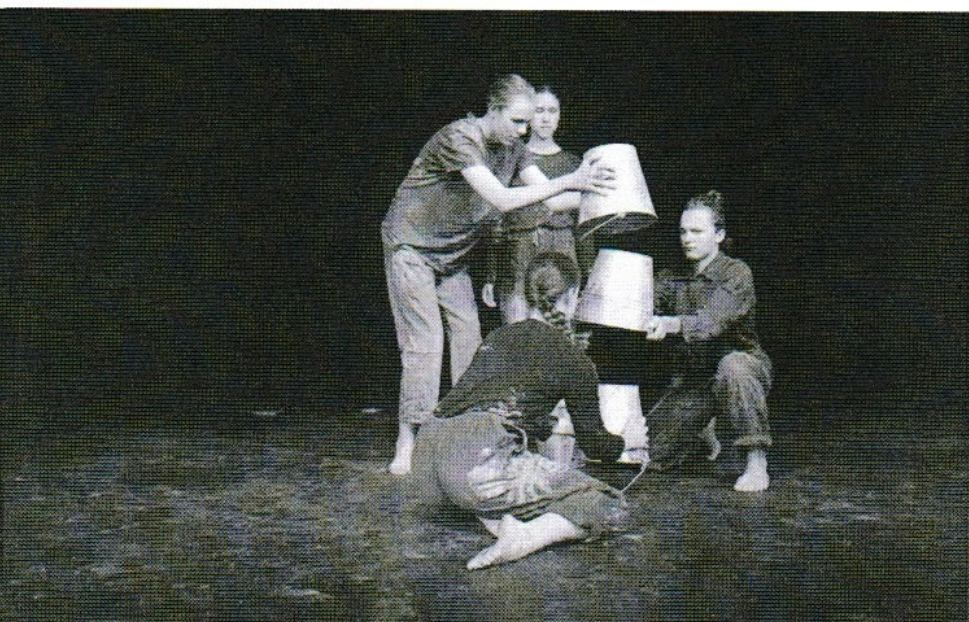
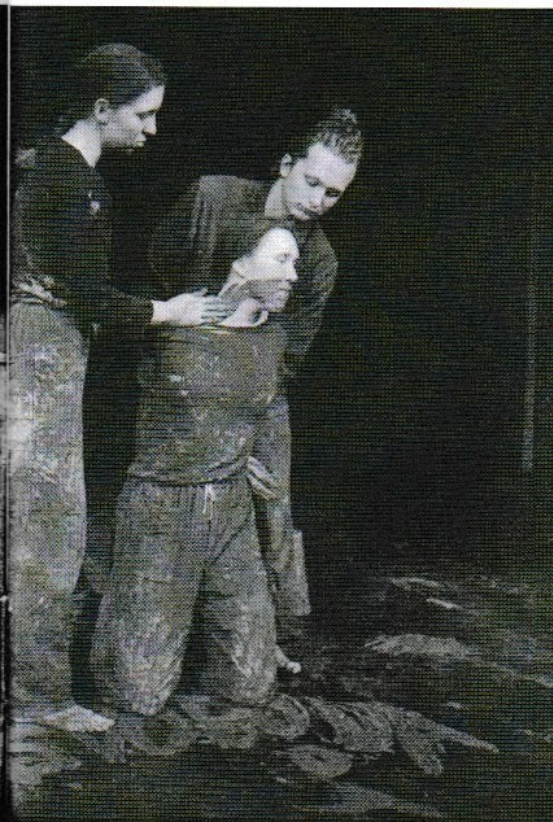
Naše redakce se letos rozhodla k radikálnímu kroku. S vaší pomocí hodláme aktivně vstoupit na pole básnické tvorby. Vyhlášíme tedy soutěž pro všechny účastníky festivalu o nejzdařilejší autorský básnický text. Vyloučené a umělecky hodnotné a novátorské texty odměníme knižním darem značně umělecké kvality. Navíc vybrané básně otiskneme přímo zde v našem zpravodaji či uveřejníme na našem facebooku. Na konci festivalu poté ze všech textů vyloučíme absolutního vítěze, který od nás obdrží PRVNÍ CENU!

Texty prosím noste přímo k nám do redakce či nám je pošlete jakoukoli elektronickou cestou. Ukažte, že vaše schopnosti nejsou pouze interpretační, ale i tvůrčí. Rozsah básní není stanoven, je však třeba říci, že text v délce Apollinairova Pásma nebude redakce schopna dočíst a zpravodaj otisknout. Tvorbě zdar!

Vítek Marušák

Hledat svoje téma

Rozhovor se souborem Špenát a Kedlubna o představení SV-BD

Jakým způsobem jste se dostali k Havlovým Antikódům?

Kačka: Pavel (Skála, vedoucí souboru, pozn. JM) za námi jednoho dne přišel, že má pro nás zajímavý text, a že si myslí, že by to pro nás byla dobrá výzva. A my jsme že řekli, že do toho jdeme.

A čím vás ta předloha přesvědčila, abyste se jí zabývali?

Oliver: Mně se na tom hodně líbilo to, že jsem tomu ze začátku skoro vůbec nerozuměl. Musel jsem v tom nejdřív hledat svoje téma.

Podle jakého klíče jste jednotlivé básně vybírali?

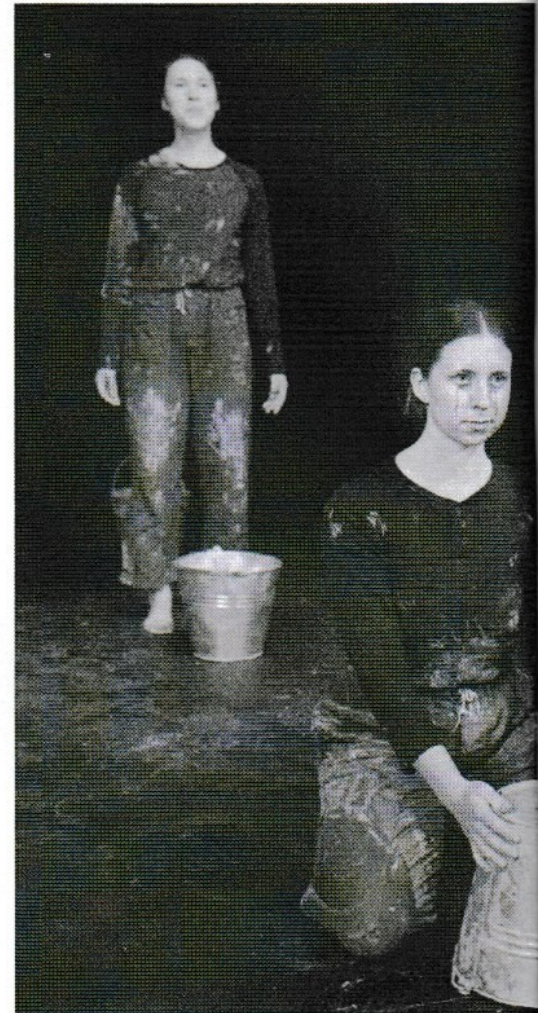
Verča: My jsme si v nich chtěli najít nějaký příběh. Podle toho jsme vybírali texty, které mohou po sobě následovat.

Jaká byla vaše cesta k pochopení jednotlivých Antikódů?

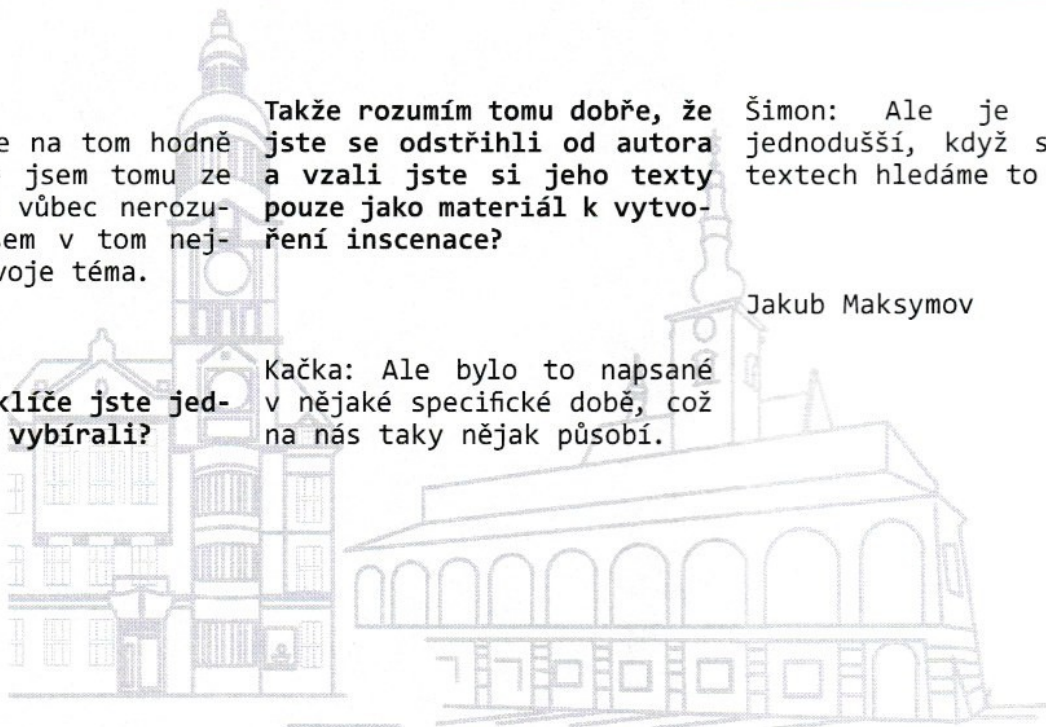
Šimon: Já jsem měl problém, že mě to neskutečně nebavilo, protože jsem to nechápal, proto jsem to nechtěl dělat. Nejdřív jsem se v tom snažil hledat to, co tím myslel Havel. Ale pak jsem si řekl, že je lepší v tom hledat něco svého.

Takže rozumím tomu dobře, že jste se odstříhli od autora a vzali jste si jeho texty pouze jako materiál k vytvoření inscenace?

Kačka: Ale bylo to napsané v nějaké specifické době, což na nás taky nějak působí.

Jakub Maksymov

RECENZE

ÚSTA PLNÁ HLÍNY

Inscenace SVBD souboru Špenát a Kedlubna je scénickou interpretací Havlových *Antikódů* – sbírek grafických básní ze šedesátých let. Už samotný základ inscenace v těchto textech do značné míry určuje základní problematičnost inscenace: jak scénicky naložit s grafickou básní, kdy je smysl tvořen postavením slova či písmene v prostoru

stránky? Jak interpretovat poezii nejslavnějšího českého disidenta, která vznikala v zemi ovládané totalitním režimem, zřetelně se vyjadřuje k tehdejšímu (spíše společenskému než politickému) klimatu, ale není pouze o tom? Jak skrze básně nazírat svobodu?

Režisér Pavel Skála se souborem zvolili cestu skrovných divadelních prostředků, vystačí si se špinavými dělnickými kostýmy, plechovými kýbly a jílovitou hlínou – i to je ovšem podružné, protože první housle hraje vztah herců k slovům, která říkají. Inscenace je sérií nenavazujících skečů, v nichž se nějakým způsobem konfrontuje člověk se slovy, a tento zápas působí člověku frustraci, bolest, zmateční: od sekvence, kdy se dva lidé pokoušejí společně odříkat (libovolný) text, zatímco neúspěšně balancují na převráceném kýblu, po sekvenci, v níž je člověku, který chce něco (je jedno co) říci, zacpána pusa hlínou. Jde tu výsostně o vztah ke slovům, k jazyku, který nás ovlivňuje, ale je v podstatě jedno, na jakém textu se tento vztah demonstruje (což je v inscenaci několikrát demonstrováno).

Podobně jako se v inscenaci nakládá s konkrétními (Havlovými, Máchovými) slovy, se v ní nakládá s ostatními složkami divadelního představení – je jedno, jaké kostýmy jsou užitá, jak se hraje s hlí-

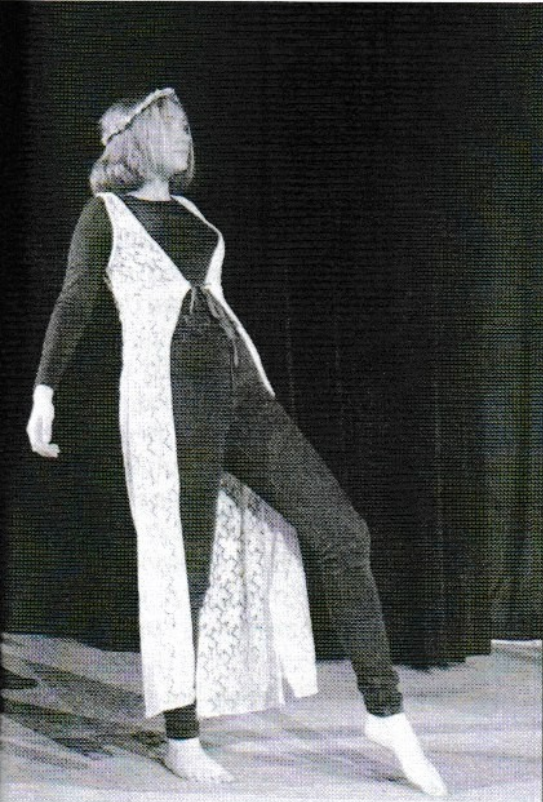
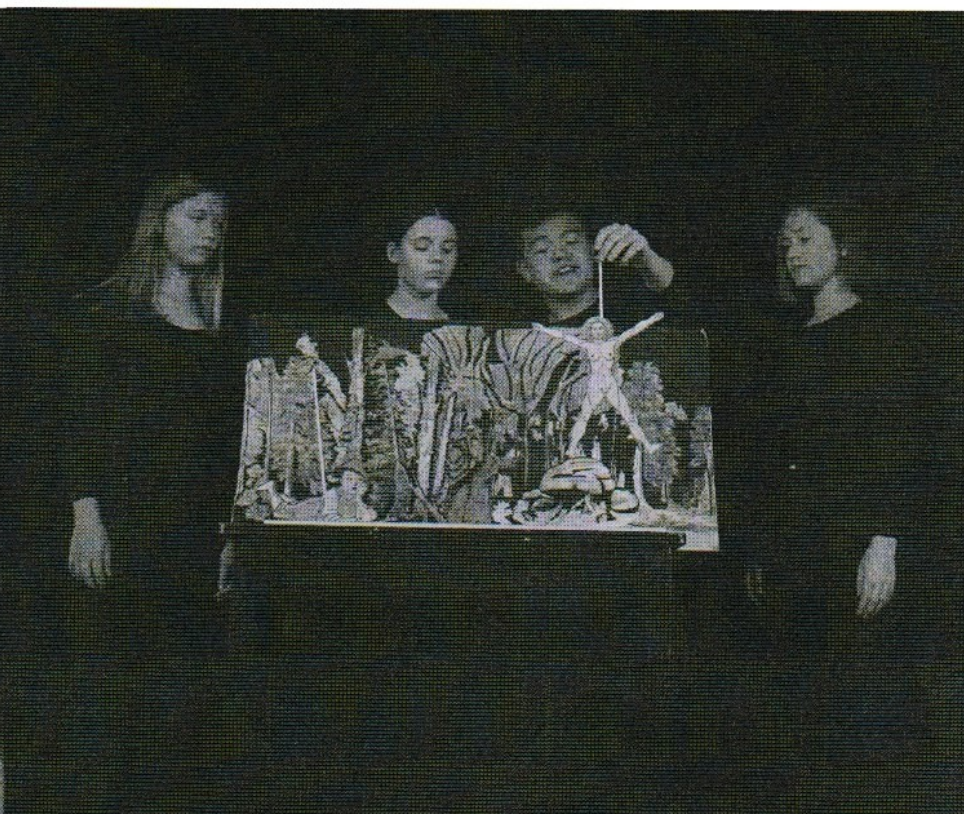
nou, jaká slova se jílem píší na podlahu, jestli celá „choreografie mas/vojáků“ probíhá s kýbly nebo bez nich. Marně bychom se pídili po významu použití kýble, jílu, modráků; slovo „svoboda“, napsané v mřížce na podlahu, má význam jen po tu dobu, kdy ho herci chtivě píší, jakmile je hotové, neznamená samo o sobě nic.

Je možné, že tvůrci mají přesný sémantický klíč k inscenaci, že existuje nějaká významová struktura, uvnitř které jsme po dobu představení uvězněni – zvenku ale představení působí jako scénické zpracování osobního emočního zážitku ze čtení Havlovy poezie se vším, co o jeho době a osobě víme, je to něco mezi intelektuálním cvičením a meditací.

Osobně jsem na tento divadelní způsob přistoupil a sledoval totální odcizení od jazyka a slov (=významu) s gustem, závěrečný obraz piety, kde důležitější než odkaz na křesťanské kulturní dědictví, je vůbec existence silného (racionálně neuchopitelného!) obrazu, na mě zapůsobil. Ale k tematizaci tohoto zmatení nesměřují všechny užití divadelní prostředky, což je zvláště: když nepřikládáme význam příběhu, postavám a řečeným slovům, měly by mít všechny ostatní užití scénické prostředky jasný smysl. Ten si ovšem můžeme jen domýšlet.

Jarek Jurečka

Záleží hlavně na divácích

Rozhovor se souborem IDI klub o představení HEXAFOR – Zlatý kolovrat

K inscenaci jedné z Erbenových balad jste si zvolili formu experimentu s různými divadelními formami. Pracovali jste pouze s těmi, které jsme viděli v představení, nebo byl váš záběr větší?

Samuel: Zaměřili jsme se na tyto konkrétní formy, snažili jsme se experimentovat v jejich rámci. Poté začaly vznikat obrazy, napadaly nás další věci, jak udělat představení zábavnější.

V počátku inscenace byl Erbenův text, nebo experimentování s formou?

Lída: První byl text.

Ve které z forem se cítíte nejlépe?

Alena: Mě nejvíc baví opera. Tam jsme se nejvíc nasměli.

Kačka: Já to mám úplně naopak, mně opera sedí nejmíň.

Tomáš: Každý to máme jinak. Každý z nás se aspoň v jedné formě našel.

Uvažovali jste o jiných Erbenových baladách?

Lexie: Četli jsme si samozřejmě více balad, ale nejvíce nás, a hlavně našeho lektora Františka Kasku, zaujal právě Zlatý kolovrat. Je to asi nejznámější báseň z Kytice a také jde nejlépe inscenovat.

Jak dlouho představení hraje?

Sára: Rok a půl. Dnešní představení byla derniéra.

Bylo na vás znát, že si představení užíváte. Co vás na něm baví nejvíce?

Jindra: Jestli nás to představení baví záleží hlavně na divácích. Když hrajeme pro publikum, které se nesměje a jen na nás znuděně kouká, tak nás to taky nebaví. Ale dneska byli skvělí diváci. Smáli se, reagovali – moc nás to dneska bavilo.

Tomáš: Bavilo nás i na začátku práce právě to experimentování. Když jsme se rozhodli, že si k inscenaci zvolíme Kytici, řekli jsme si, že chceme zkusit a objevit něco nového.

Jak dlouho jste na inscenaci pracovali?

Soubor (hromadně): Asi půl roku.

Tomáš: Byl to vlastně intenzivní týden. Měli jsme týdenní soustředění, kde jsme inscenaci nahodili a pak už jsme jezdili na přehlídky, takže se představení upravovalo za cesty.

RECENZE

HEXAFOR – Zlatý kolovrat

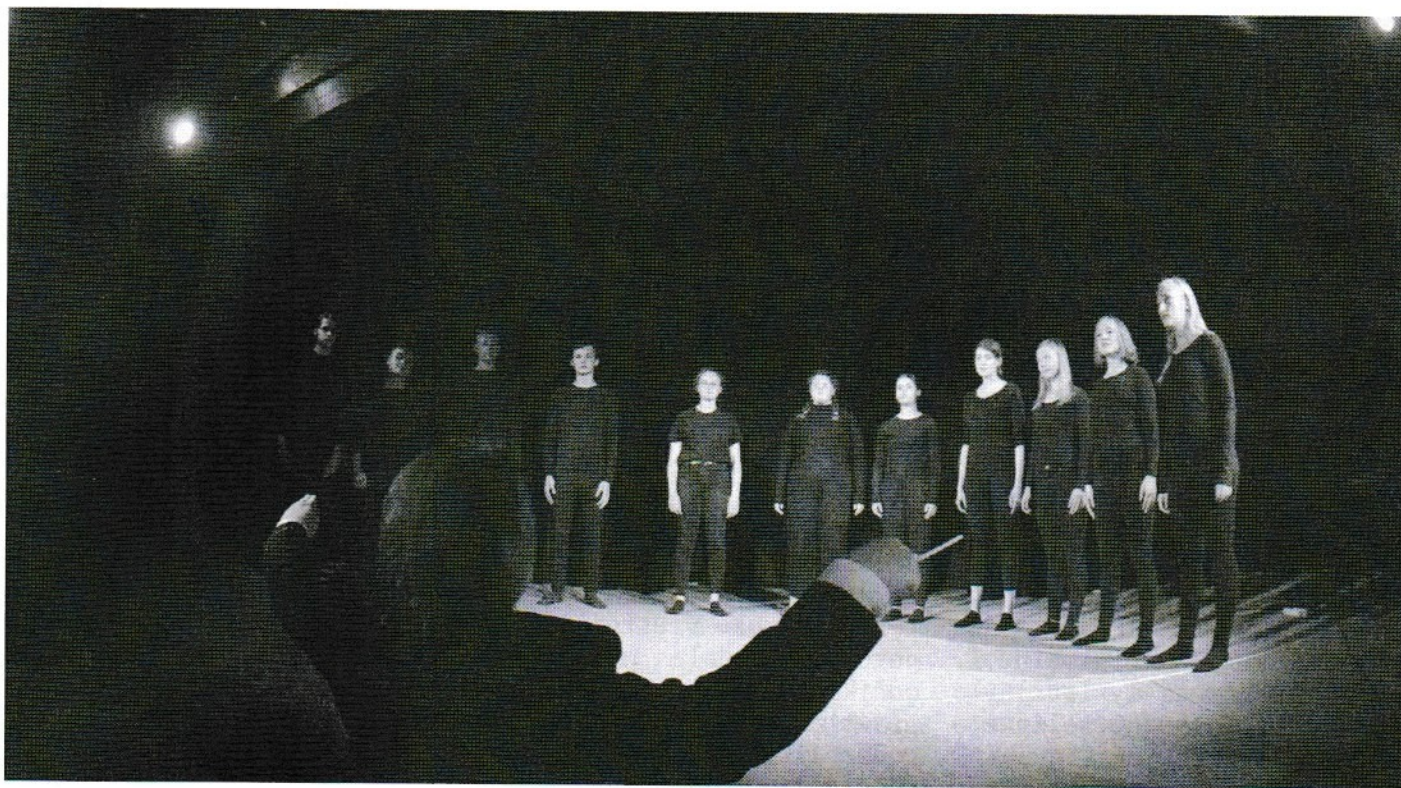
Mezi ničím, Erbenem a Semaforem

Na jevišti přichází postava, přes ramena přehozený plášť s kápí, v rukou svírá gong. Zazní pronikavý kovový zvuk. Zatímco maskovaný odchází, vkročí jiný, bez pláště, bez gongu. Běžně oblečen. Nevýrazně. Jak to tu tak chodí, do černé. Oznamil, na co se budeme dívat, co nás čeká, že to bude Erben, nejprve ve stylu voicebandu. Gestikuluje při tom rukama, které z počátku držel úzce připaženy. Pohyby jsou účelné a stylizované. Aha, říkám si, toť můj průvodce. Jakýsi entertainer, kabaretiér, moderátor, snad i klaun... Proč ne? Klasik Erben se dá zpracovat jakkoli, a malé formy jejichž hlavním účelem je „zábava“, mají u nás mnohaletou tradici.

A tak přichází na prkna celý soubor/sbor, voiceband se ladí (nebo spíše si hraje na ladění), dirigent vchází, všechny potřebné nezbytnosti jsou splněny – úklona, potlesk, poklepání taktovkou. A spustí. Je to milé, místy vtipné, nelze tomu upřít jistá chuť. Co asi mají přichystáno dál? Aha, další for-

latý kolovrat

, Plzeň

mu. A přistupují k ní znovu po svém. Znovu jaksi *neznale*. Samo sebou, to je taky součást. Urputné *snažení se* o něco, aniž by se dostavil kýžený výsledek přeci vzbuzuje v publiku smích. Jenže ona vtipná esence je obsažena právě ve zmíněném „urputném snažení“. V tom, že aktéři berou svůj úkol vážně, že se rozhodli vzít divadlo ze všech úhlů, pustit se do něj s plnou vervou a energií, poprat se se všemi formami i přes škobrtnutí a rány, jež ve výsledku utrží. To je pak náramná legrace. Jenže já vidím mladé lidi, kteří se baví tím, že dělají fóry. A jak reaguje publikum, stávají se stále odvážnějšími a nespoutanějšími. Už ví, kdy přijde vtipná pasáž, a

tak trochu přitlačí na pedál a smích je na světě. Může to fungovat - chvíli. Stejně jako monotónnost užití zvolených prostředků v jednotlivých formách (například únavné a repetitivní foukání na píšťalu kdykoli se objeví či zmizí postava v loutkovém divadle, nebo hučení do kazoo, dochází-li ke změně prostředí), stává se celek těžko „ukoukatelným“. Ano, předlohu zná většina z nás, ale já přesto chci být překvapován - obzvláště, má-li být hlavním východiskem tvůrců hravost a zábava.

Říkám si, že to přeci nemůže zůstat u napůl dotažené zábavy. V poslední malé

formě, co měla být recitací, tam je prostor ukázat názor, pohled. Tam se ukáže krutost Erbenovy balady, zvrácenost postav, vina a trest a vůbec, bude to nakonec setkání s archetypem, jak má být. Leč - nestalo se. A tak jsem dostal náznak chuti, trochu humoru, špetku nešikovnosti, nějakou tu roztomilost, názor žádný. A bylo mi líto... Že nakročeno mají, ale zdaleka nedošli.

Vít Malota

R o z b o r y

Rozbory divadel/Co se řešilo

První festivalový den je za námi a s ním i první dvě letošní představení divadla poezie. Hlasovací kuličky již byly vhozeny do uren a možná i sečteny. No a co naplat, kuličky jsou kuličky, s nimi už nikdo nic neudělá... Zbývá si o představeních jen podiskutovat.

Špenát a kedlubna, Most: SVBD

První odvážlivec vykopává diskusi tím, že ještě neví, co si o tom má myslet. Bylo to podle něj hodně tělesné a naturalistické představení.

Jarka Holasová sdílí s ostatními diskutujícími svůj pocit, že při představení přemýšlela o tom, jak dělat grafickou poezii na divadle.

Ema Zámečnicková předlohu – tedy Havlovy Antikódy – dobře zná, a tak po celou dobu představení očekávala, jak s nimi inscenátoři naloží. Soustředila se na texty, ostatní prostředky ji rušily.

Jarek Jurečka vykopává za porotu. Představení pojmenovává jako meditaci čtyř lidí, kteří znázorňují, uka-

zují či ilustrují grafické básně. Řeší rozpojenost hlasů a těl herců, jakoby tělo a hlas neměly nic společného. Celá inscenace je podle něj postavena na tomto rozporu – jazyk versus tělesné bytí. To je pro něj problém celého projektu, protože je to málo na to, aby okolo toho vznikl dostředivý divadelní tvar. Všechny ostatní prostředky jsou podle něj nahodilé a nevedou jeho pozornost k tomu, co se stane dál.

Vít Malota ocenil tu část představení, než herci začali mluvit. Mluvil o poezii těla a ticha. Vlastní řeč mu potom připadala jako pouhé odříkávání slov bez naplnění vnitřním významem. Malota pochopil odkazy na dělnickou třídu i na třídní boj a pojmenovává zhlédnutý tvar jako špinavé představení. Nicméně pro něj bylo špinavé pouze vnějškově, soubor nepřekročil bezpečnou rovinu a neušpinil se úplně. Ani jedna z rovin představení nebyla podle něj dotažená.

Kristián Kubák to viděl už podruhé. Oceňuje rozhodnutí souboru se poprat se zajímavým textem, nicméně tento souboj považuje za prohraný. V inscenaci vidí nerozhodnost dramaturgickou i režijní. Ptá se, co spolu vlastně soupeří? Obecně s konkrétním, forma a obsah, činoherní a pohybové divadlo? Upozorňuje, že předloha je sbírka a nikoliv souvislý text a soubor se na něj po-

kouší roubovat něco, co se na něj roubovat nedá. Soubor se podle něj více soustředil na vytváření obrazů, než hledání toho, o čem a pro koho hrají.

Vojta Bárta si lámal hlavu nad tím, v čem je vlastně ten hlavní problém inscenace. Na jevišti viděl zajímavé lidi, zajímavý způsob práce s textem i krásné obrazy. Připadá mu ovšem, že se nějak honí moc zajíců naráz a jednotlivé složky se mezi sebou tlučou. Herecký projev stojí někde mezi velkou expresivitou a věcností. Sám by se prý vydal cestou expresivity. Takhle tomu podle něj chybí zásadní mrd.

Renata Vordová marně hledá nějaké sdělení. Postrádá v představení vnitřní svobodu.

Jarek Jurečka dovysvětluje, že to, že jemu přišlo představení příliš úzké a ostatním porotcům příliš široké, není v rozporu. Prý je to tím, že soubor dostatečně jasně diváka nevede.

Petr Váša se ujímá slova s tím, že se mu představení moc líbilo a líbilo se mu i v Písku, kde ho viděl poprvé. Nerozumí prý přesně tomu, co vlastně chce prostějovská porota říct. Jemu se představení zdálo široké tak

d i v a d e l

akorát.

Ema Zámečnicková děkuje souboru, díky jejich představení si prý uvědomila, že té poezii škodí konkretizace.

Petru Vášovi se zdá, že podání souboru je ve výsledku méně černobílé, než Havlův originál, který je podle něj příliš polopatický.

IDI klub, Plzeň: HAXAFOR - Zlatý kolovrat

Jarka Holasová přiznává, že zná Františka (vedoucího souboru). O jeho práci si myslí to, že kdyby se tím způsobem, jakým spolu udělali divadlo, učila na středních školách literatura, tak by byla spokojená.

Kristián Kubák vzpomíná na jiné letošní „Erbeny“ na přehlídkách amatérského divadla. Říkal si, že nejspíš přišel ten pravý čas na Erbeny. Byl nicméně překvapen, že soubor Erbeny pouze použil, udělal z něj bulvární divadlo malých forem. Souhlasí s Jarkou, že projekt má edukační přesah, nicméně je zklamán, že soubor Erbenovu látku nijak neinterpretovat.

Vojta Bárta to viděl už v Plzni. Z prostějovské re-

prízy je rozpačitý. Výkony herců podle něj sice vyžrály, ale z celku se ztratila hravost. Soubor šel na jistotu. Z herců je znát, že dobře ví, že některé fóry fungují, a tím se z toho stala zábavka.

Renata Vordová přidává nápad, že kdyby poslední formou inscenace byla interpretace, kdy by členové souboru mluvili za sebe a řešili, co si v předloze sami našli za osobní témata, tak by přijala i ty ostatní formy a pak by podle ní dostal celek koule.

Vítka Malotu bavila postava s gongem i uvaděč stylizovaný do školního recitátora. Ocenil energický vklad souboru do představení, nicméně se těšil, že ho soubor dovede k tomu, že ho na konci zamrazí, jak je ten příběh vlastně drsný. Toto přání se mu bohužel nevyplnilo. Očekával také oblouk v jednotlivých formách představení, čehož se taktéž nedočkal. Nakonec apeluje na již (v průměru) šestnáctileté herce, aby měli větší ambice a nebáli se pustit do náročnějších projektů.

Jarek Jurečka připomíná, že tato Erbenova balada má jistou tradici kabaretního zpracování, konkrétně v Semaforu. Oponuje Malotovi, že přeci tyto formy nikam nespějí, jsou to cochcárny a

inscenátorské zvůle. Nicméně vyžadují jistý druh kabaretního humoru, který není pro každého. Těžko ho roubovat univerzálně na jakýkoli soubor.

Malota ještě dodává, že je rozdíl mezi humorem a děláním humoru.

Vedoucí souboru kritiku poroty věcně přijímá. Přestože prý říkali rozdílné věci, tak se všemi souhlasí. Úterní představení prý bylo derniérou a celý projekt měl primárně pedagogický záměr. Souhlasí, že Erben byl jen použitý a že inscenace nikdy neměla vysoké ambice.

Jakub Maksymov

ŠLA JSEM NÁHODOU KO

Jako v loňském roce vám náš zpravodaj přinese vhledy, náhledy a pohledy na „šedé eminence“ festivalu. Na lidi, o kterých třeba ani nevíte, že se na festivalu podílí, a přesto se bez nich neobejdeme. Opět se tedy ponoříme do stinného zákulisí festivalu a vytáhneme na světlo pohledy lidí, bez nichž by Wolkráč nebyl Wolkráčem.

Dnes jsem si po představení Špenátu a Kedlubny povídal s jednou z hlavních organizátorek festivalu Ivou Lubinovou.

Jak dlouho máš festival na starosti a jak jsi se k němu dostala?

Já mám pořád pocit, že se to stalo omylem, jako bych šla jen náhodou kolem. Chtěla jsem se v roce 2012 vrátit po mateřské dovolené do práce a přišla mi nabídka nastoupit v Artamě jako zaskok. Řekla jsem si, že se tam tak na rok podívám, jak to tam vypadá a co se tam děje. A už mi to zůstalo. Takže jako zaskok jsem se úplně neosvědčila.

Pozoruješ za těch osm let na Wolkráči nějaké změny nebo posuny?

Když jsem začínala, většina recitátorů přednášela veselé texty s cílem především pobavit. S postupem času pozorují, že se texty stávají stále vážnějšími a ve větší míře reflektují společenský vývoj. Je stále více tex-

tů, které se snaží vyslovit k tomu, co se děje kolem nás, které jsou aktuální reakcí na politickou situaci. Více se vrací texty s tématem nesvobody, například téma holocaustu. Dnes má mnohem víc lidí potřebu sdělit něco pro ně zásadního. Nemyslím si, že by se změnili recitá-

se rozhodli, že nebudeme vymýšlet scénáře dopředu, že budeme řešit věci tak, jak budou přicházet. S Martinou Drmolovou jsme si řekly, že nechceme festival odpískat. Měly jsme obrovskou podporu pořadatelů krajských přehlídek, kteří okamžitě reagovali a vymýšleli náhradní

toři, spíš se mění svět kolem nás, je mnohem víc věcí, které je trápí, proto sahají častěji po závažných textech.

Letošní rok pro vás musel být velmi náročný.

Protelefonovali jsme mnoho hodin. Hned na začátku jsme

data. Když se to v březnu všechno semlelo, určili jsme si hranici, do kdy se musíme rozhodnout, jestli uděláme festival ještě v červnu – tou byl začátek dubna. A právě na začátku dubna byla situace nejhorší, takže jsme se dohodli na přesunu na září. Martina tady v Prostějově zkonzultovala, jestli je

ve stínu

DILEM - Iva Lubinová

to vůbec možné, jestli budeme mít volné prostory a podobně. Krajské přehlídky se nakonec stihli v červnu, ale bylo to z týdne na týden, podle toho, jak se uvolňovala nařízení.

Problém byl s divadly. Mnoho pořadatelů mělo na přehlídku

to nerada opakovala, protože je to nefér. Divadlo ve formě nahrávky je sterilní a velmi těžko přenáší prožitek na diváky, má tedy těžší pozici. Byla to velká divočina a jsem si vědoma, že je to vůči souborům nespravedlivé, bohužel jsme ale neměli jinou možnost.

citátorů, ale i z řad starších účastníků, kteří by se mohli objektivně vnímat jako riziková skupina. Ani teď, když se situace začala znovu zhoršovat, mi nikdo nevolal, že nepřijede.

Ty sama jsi někdy recitovala?

Ano, i tady, ale už je to dávno.

Jaký byl tvůj textový záběr?

Když jsem tu byla poprvé, bylo mi sedmnáct a dělala jsem Sarajevskou knihu mrtvých od Josipa Ostiho. Měla jsem potřebu sdělovat zásadní pravdy a upozorňovat na to, co je na světě špatné. Pak jsem se dostala k textům méně vážným, mám moc ráda absurdní věci. Dělala jsem Koláře nebo Wernische, tím jsem více méně končila.

Co bys popřála recitátorům a souborům?

Aby jim vše vyšlo tak, jak chtějí a aby si užili atmosféru, která tu vždycky bývá skvělá. Mají tady poučené, pozorné a vnímavé publikum, které jinde nenajdou. Na Wolkráči je poslouchají lidé, kteří umí poslouchat.

Vítek Marušák

pouze jeden den a neměli tedy prostor pro divadla poezie. Ty soubory, které neměly krajskou přehlídku, měly možnost poslat na uměleckou radu záznam představení jako náhradu za přehlídku. Myslím, že to není úplně objektivní, záznam vždycky představení ublíží. Přistoupili jsme k tomu z nouze a už bych

Na co se letos na Wolkráči těšíš?

Mě nejvíc těší, že vůbec je, že jsme to neodpískali, že nám neodmítali ostatní lidé. Ať jsem se obrátila kamkoli, ze všech stran přicházela podpora - že do toho půjdeme všemu navzdory. A nejenom z řad například mladých re-

Ukaž placku

a dostaneš Menu č. 1

za 80Kč v Národním domě

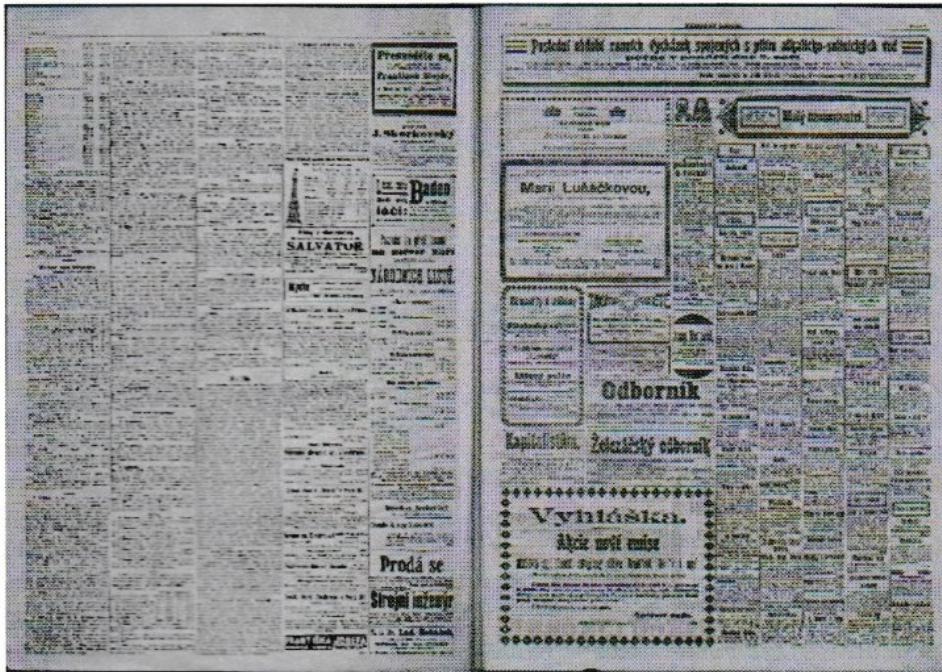
Cože to uvidíme v sobotu?

Už se také nemůžete dočkat,
jaký spektakl nás čeká v sobotu
večer?

To zatím ví jen režiséři Mrázek
a Malota.

Týden s Jiřím Wolkerem

2. září 1905 (sobota)

Uzavřením míru rusko-japonského octne se valná část rakousko-uherského veřejného mínění v situaci pro ni zajiště málo vítané, že bude nucena více se zabývatí poměry domácími, jimž se dosud po způsobě pštrosím vyhýbala, odvádějíc pozornost veřejnou k nesnázím ruským a tváříc se, jakoby v soustati na Dunaji vše bylo v nejlepším pořádku. Nyní nebude možno již plýtvati tiskařskou černí a tuctovými posudky a radami na účet ruský, protože zdejší veřejnosti záhy bude předložen účet mnohem bližší - účet zmatků rakousko-uherských.

Konfiskace. Včera vydané 17. číslo časopisu „Práce“ bylo pro zprávu o zatčení svého hlavního spolupracovníka Fráně Šrámka zabaveno.

2. září 1906 (neděle)

Národnostní mapa Moravy vyjde v nejbližší době a to 1. list její: Sev. Morava a

vých. Čechy. Mapa je neobyčejně pečlivě pracována, úhledná, zřetelná a obsahuje kromě přesných a do detailů jdoucích znázornění národnostních poměrů i celý hospodářský, finanční, školský a národnostně obranný stav Moravy. Obsahuje i nejnovější změny a doplňky, jež dosud na žádné mapě zaneseny nejsou. Dle toho bude míti Morava mapu, jaké žádná země rakouská dosud nemá.

V průjezdě domu u Rozvařilů na Florenci byla v noci na včerejšek vyloupena tabáčnická trafika a zloději odnesli zboží za 220 K.

Mladým mužům vůbec a zvláště těm, kteří výstředně žili a trpí následky pohlavních nemocí, jakož i každému, kdo poučiti se chce o pohlavním životě, doporučujeme spis: Sebeochrana a pohlavní zdravotěva.

2. září 1907 (pondělí)

Včera odpoledne povstala nad širošířými lány království

českého prudká bouře, která místy způsobila velké pohromy. Obloha byla pokryta černými a tmavožlutými mračny, z nichž blesky se křižovaly a hrom k ohlušení burácel. Prudký přívál vody střídal se s krupobitím a také zlověstná vodní smršť postihla rozsáhlé území.

Jednak následkem velkého návalu obecnstva, dále z důvodu živelní pohromy na venkově, přijely vlaky všech drah v Praze ústících se značným opožděním.

2. září 1908 (středa)

Wilbur Wright měl včera se svým aeroplánem nehodu. Když byl přístroj vytahován z kolny, zapletl se jeden zřízenec do drátu, jenž tím pozbyl napětí. Přístroj neřídil se pak kormidlem, šel na pravo [sic!] místo na levo [sic!] a po krátkém letu se naklonil. Wright přistál, ale přístroj narazil při tom tak prudce na zem, že se pravá sanice zlomila. Wright počal poruchu hned opravovati a doufá, že bude ještě dnes hotov.

Den od začátku roku 246., do konce roku 121.

2. září 1909 (čtvrtek)

Z Lipska: Vzducholod Zeppe-
lin III. objevila se zde ve 4 hod. 15 min. a byla pozorována velkým množstvím lidí, kteří přes chladné počasí vytrvali na střeších domů. Vzducholod pluje velmi pozvolna. Obloha jest jasná.

Z Národních listů vybrala
Monika Němečková

I n s t a n t n í r e c i t á t o r

Protokol z prvního dne výzkumu

První den přehlídky se nesl ve znamení problémů se sháněním výzkumného materiálu. Organizátoři se zřejmě rozhodli, že mé práci budou házet klacky pod nohy. Jistě z pouhé zlomyslnosti nezařadili první den žádné recitační vystoupení. Marná byla moje snaha přesvědčit recitátory, aby mi přednesli svůj text na chodbě divadla či na schodech DUHY - na výzkumný materiál přednesový si zřejmě budu muset ještě den počkat.

Avšak stejně, jako se nevzdal první výrobce instantní polívky, ani já se před první překážkou nezastavím. Co by udělal on na mém místě? Pracoval by s tím, co má. Je tedy třeba vydestilovat poetično z každé minuty festivalu, nejen z recitačních výkonů. Hned při čekání na první představení se

mé přístroje rozběhly naplno. Veškeré diváctvo v rouškách - to je pravá poetika všedního dne. (Rouškovitost budiž od teď definována jako tajemné očekávání uměleckého zážitku spojené s extatizujícím pocitem nedostatku kyslíku). Absurdita, kterou jsem vytěžil z představení samého, pak v laboratoři s rouškovitostí velice ochotně reagovala. IDI klub pak DUZE rozehrál Zlatý kolovrat - představení, ze kterého hudebnost a hravost prýštila v míře nevídané. Po večerním programu zbyla jen prázdnota, avšak kde jinde hledat poezii, než v prázdném prostoru.

Zkusmo jsem tedy smíchal tyto vydestilované poetizáty (soli poetických vlastností) a zalil směs vodou, abych otestoval soudržnost a funkčnost směsi. Bohužel jsem zjistil, že jednotlivé poetizáty navzájem katalyzují své reakce,

a vlastnosti výsledného subjektu tak exponenciálně převyšují pouhý součet vlastností původních složek v homogenní směsi. Výsledný subjekt, oblečený v čemsi podobném vesmírnému skafandru se všemi otvory zcela neprodyšnými, se pokoušel přimět Martina Kuncla hrát si na babu v redakčních kolečkových kreslech a po odmítnutí začal zuřivě bubnovat na redakční stoly v rytmu černošského jazzu. Tento dětinský výbuch vzteku však naštěstí netrval dlouho, protože subjektu v jeho neprodyšném skafandru došel vzduch a on se sesul k zemi. Místo úžasného poetického zážitku nám po něm zůstalo v duších zneklidňující prázdno s nejasným obrysem vytouženého, ale nepoznaného štěstí.

Směs číslo jedna dávám tedy prozatím stranou s vědomím, že poetizáty bude třeba vyzkoušet v nových kombinacích, aby byla dosažena rovnováha, stabilita a dokonalost. O dalším vývoji výzkumu vás budu samozřejmě dále informovat.

Vítek Marušák

Městská poezie Prostějov

7. 1. 2020

Zřejmě přiletěl zaplatit daně.

Hodinu po poledni se s netradiční žádostí o pomoc

obrátil

zaměstnanec Finančního úřadu.

Do jedné z kanceláří vlétl netopýr.

Vyslaná hlídka na místě netopýra odchytila

a předala ho do péče ochráncům přírody.

Vše

dobře

dopadlo,

netopýr přežil návštěvu Finančního úřadu

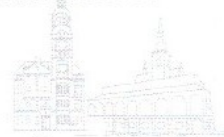
bez úhony.

21. a 23. 6. 2020

Rozměrný odpad patří do sběrného dvora.

Telefonické oznámení o uložení objemného odpadu

vedle kontejneru nedaleko hlavního nádraží.

Co je to divadlo poezie?

První den v terénu je za mnou. Divadlo poezie je podle všeho plaché. Během svého pozorování jsem jej zahlédl jen dvakrát a nejsem si jistý, zda to skutečně bylo ono, nebo šlo o nějakého křížence nebo příbuzný druh. Nicméně ve večerních hodinách jsem v DUZE zaslechl termín voiceband. Rozhodl jsem se vyjít po této stopě s nadějí, že mě někam zavede.

V knize Theatre Musical – Divadlo poutané hudbou Jiřího Adámka se dočítám, že voiceband je český vynález a stojí za ním jeden z našich nejvýznačnějších meziválečných avantgardních režisérů Emil František Burian. „Voiceband v sobě slučuje postupy pře-

vzaté z oblasti recitace, divadla i hudby. Burianovým režijním debutem bylo v roce 1929 scénické provedení Wolkerovy (hle!) jednoaktovky Nemocnice v rámci komorního večera voicebandu. (...) Voiceband se stal pevně zavedeným a v českém divadle dodnes používaným termínem. Jedná se o unikátní pojem, který pravděpodobně nemá v jiných jazycích obdoby. Míni se jím prakticky jakákoliv stylizace mluvy na jevišti, ve které je patrná rytmická složka a na které se alespoň z části podílí více hlasů najednou. (...) Hlavní důraz kladl Burian nikoliv na obsah slov, ale na celkovou formu přibližující se v jeho úpravě hudební kompozici, dále na zvukově rozmanité využití hlasů a samozřejmě na práci s rytmem, spočívající především v porušování metra verše a náhlých změnách tem-

pa. (...) Základní vtíp voicebandových vystoupení podle všeho spočíval v napětí mezi konvencí hudebního koncertu a překvapivým obsahem představení. Namísto sborového zpěvu se pod Burianovou taktovkou ozývala divoká, dramatická a překvapivá směsice nejrůznějších zvuků.“

Zajímavé počtení pro srovnání s tím, co jsme měli možnost vidět z Plzeňské dílny souboru IDI klub. Nicméně zdá se mi, že většina divadel na Wolkerově Prostějově míří jiným směrem. Že přeci jenom důraz na význam slov (a ne „jen“ jejich zvuk) a osobní výpověď herců (nikoli interpretů) jednotlivých inscenačních tvarů je preferovaná kvalita, kterou když postrádá porota, tak je (a nejspíš po právu) frustrována. Byl jsem pravděpodobně divadlu poezie velmi blízko, nicméně cítím, že zítra budu muset opět do batohu přibalit sítku na motýly a jít ho sledovat na nějakou vedlejší louku.

Jakub Maksymov

Žena nad tím měla jen mávnout rukou a odešla.

Jednalo se o matrace, torzo postele, stolek pod televizí, židle a další nepotřebné věci.

Žena nad tím měla jen mávnout rukou a odešla.

5. 4. 2020

Noční zpěvák.

po desáté hodině rušení nočního klidu na balkoně jednoho z bytů

zjištěn zpívající muž je v karanténě a zpíváním si zpřijemňuje veškerá omezení muž zpěv ukončil přestupkové jednání vyřešeno domluvou na místě

Kateřina Prášilová

Prostějovský snář

S příjezdem do Prostějova se v naší věštírně začaly vztyčovat komíny, plazit hadi a doutnat doutníky. Lze to snad přisoudit silné maskulinitě místních významných rodáků, nebo možná blízkosti Brna, města proslulého svými genitálními monumenty.

Dnes jsem celou noc bojoval s klíšťaty, až jsem před ranním probuzením našel jedno obrovské na kulích. Bylo fakt děsivé a černobílé s prdelí červenou - jakože krev. (Pavel)

: Pavlův noční boj s klíšťaty je zcela zjevnou paralelou k noční aktivitě táhnoucí se až do rána, ať se jedná o práci či pijatiku. Noční práce směřuje k impotenci, na mezinárodní konferenci zdravého spaní to údajně uvedli brazilští sexuologové. Pavel zjevně svým ponocováním parazituje na své potenci - sám je klíštětem přisátým na svých kulích. Pro podpoření tohoto výkladu lze upozornit také na barevnou charakteristiku klíštěte - červená barva přítomná na jeho zadečku značí libido, které klíště z Pavla vysává a pohlcuje je ve svém vlastním, klíštěcím černobílém světě. Doporučujeme spánek a repelent.

Dneska v noci se mi zdálo, že mě nahání technik ze Štvanice s tím, že je každá trubka jinak dlouhá, a já jsem mu nebyl schopnej na to nic říct, tak jsem na něj čuměl, říkal jsem mu: „no každá trubka je jinak dlouhá“ a on mi říkal: „ale to nejde, to nejde“ a já jsem mu říkal: „ale já s tím nemůžu nic udělat“ a čuměl jsem na něj. Pak byla taková ta snová mlha a on měl ty trubky v ruce a honil mě s nima. Bylo to strašný. (Jarek)

: Jarkův sen je z části ztělesněnou etymologií. Pokud Vás někdo honí po Štvanici, jasně se ve snu vracíte zpět ke kořenům kulturním i toponymickým. Trubka je vždycky falus. Každý falus je jinak dlouhý a to Jarek ví, jenom s tím neumí nic udělat.

Kateřina Prášilová a Monika Němečková

Slavní souchotináři:

Karel Hlaváček

*Pojď mezi nás, my stejně
tiskneme tvou ruku,*

*ať dýmant žhavý v prstenech
ti hrání,*

*ať křemen mozolu máš ve své
dlani.*

Tyto, a nejen tyto verše Hlaváčkových Sokolských sonetů jsou plně radostného objímání, soudružských polibků a veselí, a jako takové jsou oslavou třetího všesokolského sletu v roce 1895, respektive oslavou veřejné akce s evidentní účastí nad 100 osob – tehdy se do Prahy slétlo celých 36 000 sokolů. Během zpěvů a cvičení na sobě roušku neměl nikdo. Sbírka tak podává jasnou zprávu o bídné informovanosti ve věci hygieny v sokolském prostře-

dí v období fin de siècle. Bakterie tuberkulózy se šíří mezilidským kontaktem, ideálně při podání ruky, při polibku, ale dost možná také při zpěvu. Rozhodně v případě, že s přenašečem zpíváte příliš blízko u sebe. A tak je jasné, jakou takový všesokolský slet může nadělat paseku.

Kultivace těla i ducha tělocvikem vedoucí k všeobecnému blahu nebyla pochopitelně Hlaváčkovým jediným námětem, častěji se v jeho výtvarném i literárním díle setkáváme s projevy pocitu deziluze, s vyhnanstvím a zmarem. Pokud dojde na škatulky, bývá Hlaváček zpravidla označován jako dekadent. Jeho dílo bývá často spojováno s tzv. horečnatými vizemi. A aby taky ne, mezi

hlavní příznaky tuberkulózy patří kromě záchvatů chrlení krvavého hlenu také únava, noční blouznění a horečka. A teď už je to venku. Karel Hlaváček je už takhle předním českým dekadentem, ale lze si jen domýšlet, kam až by to dotáhl, kdyby jeho tvůrčí bujení nepřervalo bujení plicních tuberkul, tedy uzlíků přibližně o velikosti jáhly, které se tvoří v místě zahnízdění vdechnuté bakterie. Karel Hlaváček zemřel na tuberkulózu (a to se podřte) v nedožitých 24 letech.

Jen se mi nepodařilo zjistit, jestli šíření bakteriálního onemocnění podporuje, když kdosi churavý hraje na hoboj.

Kateřina Prášilová

Strasti a radosti mosteckého píce.

Večírek je základ státu!

Kolik jsme takovýchto plamenných večírků zažili a kolik jich tu ještě zažijeme. Na takových večírcích se můžeš stát poetou, udělat rozvrat republiky nebo se ráno probudit vedle kohokoliv z redakce. Ano, toto vše pravidelně zažíváme a hlavně to zažívat chceme.

Ale správný píč objevuje nové zážitky a mravy, hledá v místech, kde není doma, prozkoumává místní obyvatel/bary/tradice.

Když piješ pivo sám,

Cítíš se sám?

Když piješ ve dvou lidech

Zliješ se po dvou pivech?

Je dobré pivo tam a všude,

kde už jenom dobrý chování
zbude?

A když jich vypiješ ještě deset,

můžeš říct, že ti přednes
nesed?

(báseň pro Ušáčka)

Odpovědi na tyto otázky mě rozhodně nenechávají chladným! Zajímají mě. Věřím, že se o tyto zážitky k nám do redakce přijdeš podělit. Dáme pivo, zasoutěžíme na rychlost,

vyhraješ cenu a třeba si tě i vyfotíme.

Ty šťastnější z vás mě mohou chytit přímo na ulici, prvním třem platím pivo, na které skočíme hnedle v zápětí. Za to se zaručuji. To vám slibuji. Navíc můžete mít jakýkoliv dotaz týkající se chlastu a sexu na kohokoliv z naší redakce. Já to zjistím a veřejně sepiši.

Rada pro dnešní den:

“Co si nepamatuješ ze včera, to se nestalo, nebo to najdeš ve zpravodaji”

Pavel Skála

Diktát z Bruselu

Pivní speciál

Brusel mě pověřil, abych dohlédla na rozvoj intelektuálně-pragmatických dovedností účastníků Wolkrova Prostějova i v podmínkách tak od reality vzdálených jako jsou... no prostě ty vaše. V této rubrice se snažím alespoň částečně kompenzovat zameškanou školní docházku během prvního týdne výuky, a dát vám, amatérským umělcům, naději na důstojnější budoucnost (Omlouvám se všem, kteří už pracují v kultuře. S tím už nic nenadělám.).

Procvičme si základní matematické operace a převody jednotek v následující slovní úloze:

Čech s Belgičanem jdou do hospody a postupně vyzkouší Duvel, Chimay, Svijany, La Chouffe, Poličku a Radegasta, shodnou se na tom, že Jupiler je děsný patok (asi jako Gambáč), a spraví si chuť plzeňským speciálem. Pivo se dělí na dobrý a špatný, you know... tvl, ty zahraniční piva budem testovat častěji, je to mega ta... mezikulturní výměna... a tak... škyt... přijde mně to prostě very very important, bráško... drinking together is like... sexy... škyt... knowing ič adr... tě miluju, bráško!!!

Kluci se dojali a spadli pod stůl. Pojďme se na to ale podívat v číslech.

a) Belgie ročně uvaří 20 616 000 hl piva, přičemž do zahraničního exportu putuje celých 16 185 000 hl. Průměrná roční spotřeba jednoho Belgičana je 68 l piva za rok. Počet obyvatel Belgického království je 11,5 milionů. Kolik litrů zahraničního piva ročně vypije průměrný Belgičan?

b) Česká republika ročně uvaří 21 722 000 hl, do zahraničí prodá pouze 5 103 000 hl piva. Průměrná roční spotřeba jednoho Čecha je 141 l piva za rok. Počet obyvatel České republiky je 10,7 milionů. Kolik litrů zahraničního piva vypije průměrný Čech?

c) Kdo z nich je statisticky větší pivní patriot? Čech, nebo Belgičan?

Doufám, že dokážete nejen najít kalkulačku ve svém mobilu, ale taky změnit teorii v praxi a objednat si večer v Ječmínkovi aspoň dva půllitry lokálního speciálu, ať ho pak můžete v Evropě doporučit. Na zdraví, na vaše!

Z exilu Jitka Hejlová

Skálo, Skálo, Skálo... proč?

Dnes má za sebou Pavel Skála jeden z vrcholů letošního festivalu. Dostal totiž své roli jako vedoucí dětského souboru a zároveň jako divadelní režisér. V těchto činnostech je Pavel odborníkem na slovo vzatým.

Při svém působení na Základní umělecké škole Floriána Leopolda Gassmanna dokázal pedagogicky zformovat a divadelně posunout vpřed nepřeberné množství mladých lidí, kteří na něj dodnes s láskou vzpomínají.

Právě dokončil svá vysokoškolská studia na pražské DAMU, ve své diplomové práci se zabývá kritérii a styly hodnocení na divadelních přehlídkách. I v teoretické rovině dramatu je tedy kovaným odborníkem. Za svou práci získal cenu Pavla Dostála a jeho soubory se účastnily snad všech ústředních přehlídek, co jich jenom v České Republice je.

Myslím tedy, že již není třeba dále rozebírat Pavlovy kvality pedagogické a režisérské a mohu mu rovnou položit dnešní otázky, tentokrát týkající se divadel poezie.

Skálo, Skálo, Skálo... Proč je třeba dělat Havla?

Protože v rámci mé výuky dramatické výchovy chci poukázat na různé techniky sexuality, například nekrofilii.

Skálo, Skálo, Skálo... Proč je třeba se u toho pořádně ušpinit?

Protože kdo maže, ten jede.

Skálo, Skálo, Skálo... Proč je Erben lepší než Havel.

Protože je mrtvý delší dobu.

Vítek Marušák a Pavel Skála

Poetický bazar

Bazar se nám sice ještě nerozjel na plné obrátky, nicméně nějaké pohyby na trhu již pozorovat můžeme. Podle očekávání byl první den největší zájem o akt Kristiána Kubáka, nicméně žádný zájemce zatím nebyl schopen za něj zaplatit adekvátní cenu. Jistá Jarka Holasová se nás snažila opít rohlíkem a nabízela nám za něj banán. Takže pro případné skutečně vážné zájemce máme dobrou zprávu – Kubák je stále k mání. Sortiment se nám mezitím značně rozšířil, jak se sami můžete přesvědčit během četby inzerátů nebo osobně v naší redakci – což doporučujeme.

1) Nic mě více neláká, než mít doma Kubáka

Prodávám umělecký akt zasloužilého porotce Wolkrova Prostějova. Kresba na papír.

Cena: výměnou za jiný akt

Kontakt: Kateřina Prášilová, osobně v redakci

2) Oko naší Dorničky

již se drolicí

lehce opotřebované.

Exkluzivní šance zakoupit oko, které okusilo slávu na divadelních prknech. Cenná rekvizita z představení HEXAFOR – Zlatý kolovrat.

Cena: oko za oko

Kontakt: soubor IDI klub, k odběru osobně v redakci

3) Vrať se v čase do šťastného roku,

kdy nebylo třeba roušek na každém kroku.

Antikvariátní kus. Brožura Mladé scény z roku 2019, první vydání, limitovaná edice.

Cena: Nehynoucí láska

Kontakt: Pavel Skála, osobně v redakci

4) Tričko od Jirky Chodce, pro toho, kdo moc chce

Máme tu jedinečná trička s ojedinělým ostrovtipem, který by mohl závidět i Mrázek v nejlepších letech.

Cena: jeden hotelový ručník

Kontakt: Pavel Skála, redakce

5) Sedí žába na prameni, hledá něco ke krmení

Jedinečná svíčková žába jen u nás v našem bazaru

Cena: svíčková se šesti

Kontakt: Jakub Maksymov, osobně v redakci

6) Pytel téměř bezedný

monogramem zdobený.

Vkusný ruksak s monogramem nejlepšího festivalu na světě. Vhodný k nošení do i z hospody.

Cena: Pytel buráků.

Kontakt: Redakce

7) Za Panáčka panáčka

Malá DUPLO figurka, neodmlouvá a je plná lásky malých dětských duší (které vysála).

Cena: Panák běžného alkoholu.

Kontakt: Pavel Skála, redakce

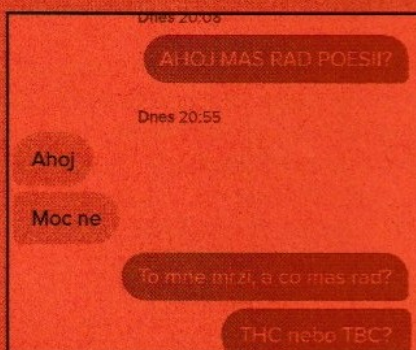
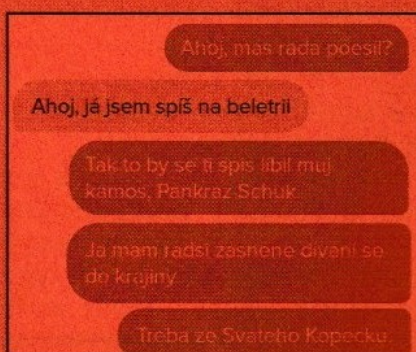
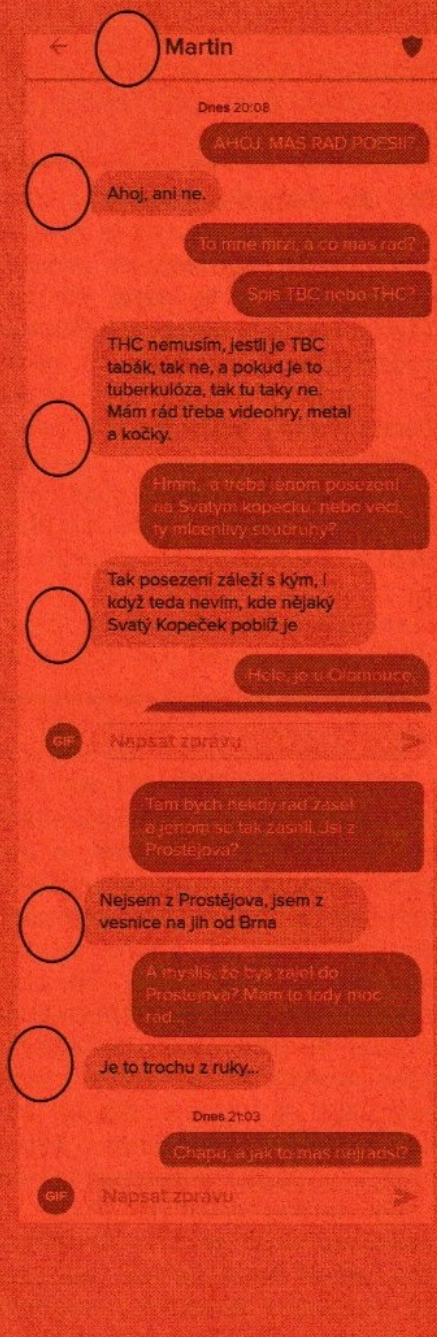
Výzva: Přivezli jste si s sebou na festival spacák a oni vás ubytovali v hotelu a vám tu tento vak jen překáží? Nemáte doma už žádné místo, kam by se vám vešel čerstvý desátý diplom laureáta Wolkrova Prostějova? Nedojedli jste oběd? Právě jste odřecitovali a vy už nikdy víc nebudete potřebovat kopii vašeho textu? Omrzelo vás vaše auto, kterým jste na festival přijeli? Prodejte to! Jak? Podejte si poetický inzerát! Podmínky prodeje s Vámi vyřešíme v redakci. Těšíme se na vás.

Jakub Maksymov

Do boje, lásko, leť Kýbl na mozky

aneb dating Jiřího Wolкера

První den na Tinderu byl pro Jiřího spíše rozehrivací. Kontaktovaly ho tři slečny a pět mládenců. Jaká je pravděpodobnost, že se mezi nimi najde Wolkerova osudová láska na celý život (což ovšem, jak všichni víme, není zas tak velký závazek)? Posudte sami.

Chcete-li sami Jiřího kontaktovat, využijte k tomu naši schránku na dveřích redakce. Trpíte-li na festivalovou samotu, nikdo si o vás ani kolo neopře, ba ani pes vám nohavici nepomočí, či jenom si chcete najít lepší kamarády, než jimiž právě disponujete, zanechte svůj inzerát tamtéž.

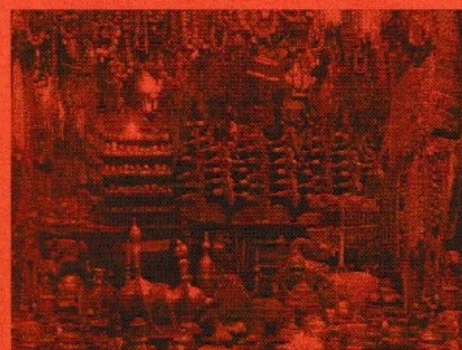
To je naše pořekadlo v Mostě! Děvky chlast a chlebičky! ... Ne. Děvky koks a chlebičky... Koks, děvky a chlebičky... Kokain, děvky a chlebičky! Šunkový.

Pavel: Mým dětem se líbila rubrika Skálo, Skálo, Skálo. Jaks mě tam sundaval. Vítek: Tak to je v pohodě, v tý dnešní ses sundal sám.

Pavel: Jo, to Něco Mezi! Nohama. Martin: Tam je všechno. Kateřina: Jo. A my s Monikou z toho umíme věštit.

Mrázek k Martinovi:

To jsem rád, že mě jsi udělal takhle doprostřed a hezkýho a Malotu takhle dolu a hnusnýho.

Neprošlo jazykovou korekturou. Vydává NIPOS ARTAMA.

redakce WP2020: Martin Kuncl_šéfredaktor, zlom, grafika; Vít Marušák_redaktor; Jakub Maksymov_redaktor; Kateřina Prášilová_redaktorka; Monika Němečková_redaktorka; Pavel Skála_redaktor; Marek Gerhard_foto